

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

med regeringen ødelægger vores økonomi, gældsætter os hele tiden, så ikke engang vi kan følge med og få underskuddet afskaffet lynhurtigt. Men vi kan gøre det stadig væk, selvfølgelig over måske 2 år eller 18 måneder, men det kniber for os at klare det på 9 måneder, og det er vel ikke så mærkeligt, når man i den grad tvinger os længere og længere ud i problemerne.

En anden bemærkning, jeg skal gøre, er, at hr. Arnfast og hr. Palle Simonsen prælede meget med, at de var fra partier, der gik ind i forhandlingerne, de sad hele tiden i forligsforhandlinger, og dermed fik de indflydelse. Ja men det var jo det, jeg kritiserede i mit første indlæg. Det, jeg sagde i mit første indlæg, var, at det, de har hjulpet socialdemokratiet med, er en stadig øget socialisering af Danmark, og det er det, jeg bebrejder dem. Det er det, der er galt.

(Kort bemærkning).

Christophersen (V):

Jeg synes bare, det er værd at notere sig, at fremskridtspartiet nu er parat til at acceptere et underskud på 16 mia kr. af beskæftigelsesmæssige grunde.

Johan Philipsen (V):

Jeg lytter altid med megen glæde til finansministeren. Klar i fremstillingen. Det giver aldrig anledning til misforståelser med hensyn til, hvad ministeren mener. Det er en person, som ville kunne erhverve sig en udmærket levestof som pædagog. Men ministeren fik sagt, at årsagen er den økonomiske krise, og jeg skylder at føje til, at det siger samtlige finansministre i Vesteuropa i disse år. Men kan vi blive ved med at sige det? Når man ser på tallene, er den industrialiserede verdens andel af verdenshandelen faldende fra år til år, og den såkaldt tredje verdens del er stigende; det er vi glade ved. De sidste har bare indtægterne meget skævt fordelt. Det er så en ting for sig.

Men det er således, at Vesteuropa må regne med, at det, vi i disse år kalder den økonomiske krise, er vilkår, som vi må leve med i en absolut længere årrække, og så må vi hver for sig indrette vor levestof derefter. Jeg er bange for, at vi alle sammen giver den økonomiske krise skylden for noget, som vi ikke kan holde til, når der er gået nogle år.

Så foretog ministeren nogle meget klare sondringer imellem, hvad der er kapitaludgifter, og hvad der er driftsudgifter. Det har jeg en bemærkning til. Ministeren siger, at en fjerdepart er køb til den sociale pensionsfond; det stammer ikke fra forbrug og giver ikke anledning til forbrug. Det er absolut korrekt. Men efter min mening er sondringen alligevel ikke helt korrekt. Vi har begge vedtaget de sociale love, og det kommende år skal forpligte os og det danske samfund in solidum til at give fremtidige pensionister disse beløb, for de hører i realiteten hjemme som en udgift på driftsregnskabet.

Jeg drager en parallel til et privat firma. Hvis vi har påtaget os nogle pensionsforpligtelser og vi så vil finansiere disse pensionsforpligtelser ved at lave statusposter, så vil vi aldrig få en statsautoriseret revisor til at godkende det. Det regnskab vil vi få i hovedet ved næste lejlighed, for sandheden er jo den, at de forpligtelser låner vi til i år, og vi må vedkende os, at det i grunden er penge, vi burde have skaffet i år og hensat; men vi låner dem. Vi låner altså til det kommende års forpligtelser.

Finansministeren skal ikke være ængstelig, jeg skal nok stemme for finanslovsforslaget, men jeg gør altså indsigelse imod den lidt for hårde sontring.

Så til sidst følgende betragtninger: Vi kender alle de moderne børnelegepladser og de moderne rutschebaner, som man har lavet, og hvor man rutscher langsomt til at begynde med og så stærkere og stærkere, og så til sidst er rutscheturen forbi. I min bevidsthed befinder vi os et sted på denne rutschebane, hvor farten tager uhyggeligt til, og jeg spørger mig selv og spørger undertiden også andre, men får intet svar: hvornår når vi enden af rutschebanen? Og hvor hård bliver den opbremsning, som vi efter min mening når frem til på et eller andet tidspunkt? Om det bliver i 1970'erne, ved jeg ikke, men det bliver i hvert fald i de første år i 1980'erne, for det er rigtigt, som det er sagt, at stagningen fra sidste år til i år er meget, meget voldsom. Jeg er ikke allergisk over for underskud på statsbudgettet, men jeg er bekymret for det tempo, vi har på.

Socialministeren (Eva Gredal):